

Arrest

nr. 105 419 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) M.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van etnische origine Tadjik te zijn. Qalai Ghazi, gelegen in het district Charasyab van de provincie Kabul, was uw woonplaats. U bent tot de twaalfde klas naar school geweest en heeft daarmee dus uw middelbaar diploma behaald. Nadien heeft u nog vier jaar de beroepsschool gevolgd in de richting radio en televisie. Met deze kennis kon u vanaf 1993 aan de slag bij het Ministerie van Defensie, eerst bij het Culturele Departement en nadien bij de personeelsdienst.

U geeft aan dat u naast uw job op het ministerie sinds een zevental jaar ook nog een bijverdienste had als taxichauffeur. Dit hield in dat u mensen meenam die langs de weg stonden en die u kon meenemen in de richting van uw werk en tussen uw werk en uw thuisadres.

Op een dag in saratan 1391(juni 2012) zijn uw problemen begonnen: u nam toen iemand mee met uw wagen die u vroeg om jihad te doen in functie van uw geloof. Meer bepaald werd u gevraagd om een samenwerking aan te gaan met de taliban. U heeft geweigerd hierop in te gaan. Later kreeg u nog een persoonlijke aansporing, een dreigbrief en telefoon. Steeds vertelde u de taliban dat u niet wilde ingaan op hun wens om samen te werken met hen. Uiteindelijk hebben ze een inval gedaan bij u thuis en bent u kunnen ontsnappen via de uitgang van het waterkanaal dat over de binnenplaats van uw huis vloeit.

Bij een terugkeer naar Afghanistan, vreest u voor represailles van de taliban.

U vertrok uit Afghanistan en bent in september 2012 aangekomen in België.

B. Motivering

U verklaart dat u tewerkgesteld was bij het Ministerie van Defensie, meer bepaald bij de personeelsdienst van één departement ervan (CGVS, p. 6). De dienst waarin u werkte hield zich bezig met de aanwezigheden en verloven van de werknemers. Uw taak bestond er onder meer in dat u de inkomende briefwisseling registreerde en u de maaltijden voor het personeel regelde.

Buiten de werkuren van deze job stelt u dat u als bijverdienste mensen meevoerde die langs de weg stonden en mee wilden rijden. U nam hen mee tijdens de rit naar uw werk toe, alsook tijdens de rit huiswaarts na uw werk (CGVS, p. 8). Aan uw tewerkstelling bij dit ministerie wordt niet getwijfeld. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat het erg bevreemdend is dat u naast uw job bij het Ministerie van Defensie ook nog mensen meevoerde bij wijze van bijverdienste, ook al stelt u dat u dit extra inkomen nodig had om uw familie te onderhouden (CGVS, p.3). Zoals u zelf weet (getuige uw jarenlange staat van dienst en uw verklaringen over een incident dat plaatsvond bij uw werk) en zoals afdoende gedocumenteerd in de algemene berichtgeving kunnen personen die zich inzetten voor de Afghaanse overheid, afhankelijk van de individuele omstandigheden, risico's lopen in het huidige Afghanistan. Dat u als werknemer van het Ministerie van Defensie dagelijks van en naar het werk vanuit Charasyab (een regio die allerm minst vrij is van anti-regeringselementen) achteloos onbekende passagiers vervoerde, is weinig aannemelijk.

Deze ongeloofwaardigheid wordt verder bevestigd door volgende bedenkelijke elementen. U vermeldt dat u begin saratan een onbekende man meenam in de wagen die enkele persoonlijke gegevens over u wist en u vroeg om samen met hem jihad te plegen. Hij benadrukte dat dit van u verwacht werd vanuit uw geloofsovertuiging (CGVS, p.8). De samenwerking die hij wilde aangaan, bestond uit het verlenen van toegang tot het gebouw van het Ministerie van Defensie (CGVS, p. 9). U was in eerste instantie verbaasd en u gaf te kennen dat u niet wilde samenwerken met hen (CGVS, p. 9). Twee dagen later nam u opnieuw passagiers mee, meer bepaald drie personen, onder wie de persoon die u reeds aangemoedigd had voor jihad even voordien (CGVS, p. 10). U liet de eerste persoon instappen op dezelfde plek als voorheen (CGVS, p. 10). Opnieuw vroegen ze u om samenwerking tot het plegen van jihad en wederom weigerde u hierop in te gaan (CGVS, p. 10). Na dit incident bent u doorgereden naar uw werk, terwijl u wel bang was en u zich de hele dag niet kon concentreren (CGVS, p. 11). Tegelijkertijd maakte u zich veel zorgen om uw familie (CGVS, p. 11). U probeerde van toen af aan steeds voor het donker naar huis te komen, maar bleef uw bijverdienste vervullen (CGVS, p. 12).

Wat betreft deze feiten kan geopperd worden dat het weinig logisch is dat u, gezien u reeds geconfronteerd was met de vraag tot het voeren van jihad, zonder enige argwaan op dezelfde plaats als daags tevoren een passagier meeneemt. Een van de mannen die u op instructie van uw eerste passagier meenam bleek precies dezelfde man te zijn die u twee dagen eerder had opgepikt. U stelt dat u de man pas herkende doordat hij begon te spreken (CGVS, p. 10), m.a.w. nadat hij ingestapt was in uw wagen. Echter, er kan op z'n minst verwacht worden dat u ietwat oplettend zou zijn alvorens u hen laat instappen in uw wagen, zeker gezien u net voordien reeds in contact was gekomen met een talibanaanhangen op deze route.

U vermeldt dat u sinds die tweede ontmoeting probeerde om op tijd naar huis te komen, met name voor het invallen van de duisternis. U stelt dat u niet stopte met het vervoeren van passagiers na uw werk. Het is evenwel, gezien de omstandigheden, erg bevreemdend dat u bleef volharden in uw bijverdienste, ondanks de bedreigingen waarmee u geconfronteerd werd. Het kan immers aangenomen worden dat u enige voorzorgsmaatregelen zou nemen indien u werkelijk rechtstreeks door de taliban gecontacteerd werd. Dat u toch nog voor en na uw uren met uw wagen mensen bleef vervoeren, is zeer opmerkelijk en roept vragen op bij de ernst van uw asielmotieven.

Twee dagen nadat u dezelfde man opnieuw zag die u eerder vroeg om een samenwerking aan te gaan, kreeg u ook een dreigbrief waarin u gevraagd werd om een buitenlandse adviseur van het ministerie te vermoorden (CGVS, p. 9, 11). U kon de brief van de taliban niet lezen gezien deze in Pashtou werd geschreven. Daarop besloot u om deze te laten voorlezen door de imam van de

plaatselijke moskee (CGVS, p. 9). Deze keer werd u schriftelijk gedwongen tot het aangaan van een samenwerking met de taliban. Het horen van de woorden bracht u in shock en u werd heel zenuwachtig, waardoor u weggegaan bent uit de moskee zonder de brief mee te nemen (CGVS, p. 9). Dat u zich precies tot een imam van een moskee zou richten om een dreigbrief die u van de taliban had ontvangen te laten voorlezen, is bijzonder opmerkelijk. U werkt al vele jaren in de administratieve afdeling op een ministerie in de hoofdstad en bent afkomstig uit de vnl. door Pashtouns bevolkte regio Charasyab. Dat u zich genoodzaakt zag deze brief van de Taliban door een imam te laten vertalen en hiervoor geen beroep kon doen op anderen, is dan ook weinig geloofwaardig. Bovendien beweert u dat u de dreigbrief in de moskee bij de imam heeft achtergelaten doordat u in shock verkeerde. Dit gegeven is volgens u de verklaring voor het feit dat u de dreigbrief niet kan voorleggen tijdens het gehoor. Deze verklaring overtuigt niet.

Omtrent uw mogelijkheid tot ontsnappen vertelt u volgende zaken. Een week nadat u telefoon gekregen had met mondelinge dreigementen, vond een inval plaats in uw huis. U verwachtte dit, want u had reeds op voorhand afspraken kunnen maken met uw vrouw over wat kon gedaan worden ingeval van een bezoek van de taliban (CGVS, p. 12). Uw vrouw was zich bewust van de situatie en zei dat, wanneer er een inval zou plaatsvinden, de taliban enkel zouden zoeken naar u (CGVS, p. 13). Op het moment waarop de taliban aan uw deur stond, was u samen met uw vrouw en kinderen in het huis (CGVS, p. 13). Toen u hen hoorde aankloppen wist u dat ze kwamen om u te vermoorden en u kon ontsnappen (CGVS, p. 12). Wat betreft deze feiten, kan gesteld worden dat ze uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo verwachtte u klaarblijkelijk een inval van de taliban, maar bleef u toch in uw huis wonen.

U stelt dat u afspraken maakte met uw vrouw en dat ze akkoord ging met uw ontsnapping wanneer de taliban zou binnenvallen. Het is bijzonder onwaarschijnlijk dat uw vrouw, als kwetsbaar persoon, zou instemmen met uw vlucht terwijl zij in het huis achtergelaten wordt met uw kinderen. Zij zal immers op de hoogte geweest zijn van de bruutheid van deze manschappen, gezien de algemene reputatie van de taliban. Het zou logischer geweest zijn, mocht u samen met uw familie toen reeds preventief verhuisd zijn naar het huis van uw oom in Pule Charkhi, met name de wijk waarnaar uw familie verhuisde na uw vertrek (CGVS, p. 14).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u verklaart geen enkele officiële instantie heeft ingelicht over het gebeurde (CGVS p.9-10) Evenmin heeft u aangifte gedaan te hebben bij de politie. U vond het nutteloos gezien u verwachtte dat de politie u zou vragen om mensen aan te tonen, terwijl u van mening was dat dit niet mogelijk was en daar geen tijd voor restte. Ook vermoedde u dat de politie hen niet zou oppakken (CGVS, p. 14). Deze redenering is opmerkelijk gezien uzelf tewerkgesteld was bij het Ministerie van Defensie. Dat u zelfs de moeite niet doet om aangifte te doen bij de autoriteiten plaatst eens te meer vraagtekens bij uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, dewelke wij ook niet in twijfel trekken. Daarnaast bevestigen uw spaarboekje, uw attest van goed gedrag, uw bankkaart en de toegangsbadges uw werkzaamheden bij het Ministerie van Defensie. Deze documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas echter niet.

De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Het CGVS concludeert dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kabul teneinde de situatie in Charasyab te ontlopen. Doordat u reeds in de stad Kabul werkte sinds 1372 ('1993' in de Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 6) gaat het CGVS uit van een vaststaande affiniteit met de stad. Daarnaast geeft u in het begin van het interview aan dat u beide landstalen spreekt en u 70% Engels spreekt (CGVS, p. 3). Tevens vermeldt u dat u na uw middelbare school een beroepsopleiding in de richting van Radio en TV heeft gevolgd gedurende vier jaar (CGVS, p. 3). Rekening houdend met voorgaande dient dan ook besloten te worden dat u zich in het zeer nabijgelegen Kabul kan vestigen. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas waarin u een vrees voor de taliban aangeeft, houdt het bijgevolg geen steek dat u omwille van deze vrees niet terug zou kunnen keren naar Afghanistan en zich vestigen in de hoofdstad Kabul.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility

Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 en 48/5, § 3, laatste lid van de vreemdelingenwet, van artikel 4, § 3 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt in de bestreden beslissing zelf dat verzoeker een vaststaand risicoprofiel heeft en kan de noodzaak aan bescherming dus niet zomaar opzij schuiven. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de noodzaak aan bescherming op grond van een vaststaand risicoprofiel niet zomaar onder de mat vegen door te argumenteren dat er elementen voorhanden zijn die hem op het eerste zicht vreemd overkomen. Bovendien baseert hij zich hiervoor op loutere vermoedens zonder rekening te houden met de cultuur en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Immers, bepaalde zaken die hij ‘vreemd’ vindt, zijn gewoonlijk zeer normaal in de Afghaanse cultuur. Dit geldt des te meer gezien verzoeker afkomstig is uit de regio Charasyab en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf heel duidelijk aangeeft dat deze regio niet vrij is van anti-regeringselementen. Zo is het helemaal niet verwonderlijk dat verzoeker mensen meeneemt in zijn auto op de weg van en naar zijn werk. Dit is immers de manier van leven aldaar. Verzoeker wenst tevens aan te halen dat hij dezelfde persoon die hem een eerste keer benaderde inderdaad nog een tweede maal heeft meegevoerd. Dit omdat een onverdachte man zei dat verder nog twee vrienden stonden. Toen die twee vrienden instapten, bleek dat het die bewuste man was van de eerste keer. Verzoeker wenst te benadrukken dat het deze tweede keer is dat hij werkelijk zeer expliciet benaderd werd op zodanige wijze dat hij er bang van werd.

Daarom kwam verzoeker niet meer buiten na het donker. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou moeten weten dat de taliban vooral 's nachts actief is. Hetzelfde geldt voor het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het raar vindt dat verzoeker de dreigbrief liet lezen door de imam. Het is een algemeen gebruik in Afghanistan om brieven die men niet kan lezen voor te leggen aan een geletterde in de omgeving. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op geen enkel moment gevraagd waarom verzoeker nu juist de brief liet lezen door de imam. Verzoeker wenst erop te wijzen dat de imam ook een persoonlijke vriend is van hem en dat het op dat moment de enige betrouwbare persoon was die hij nog kon bereiken. Bovendien klopt het verwijt van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet dat verzoeker het niet over zijn problemen heeft gehad op zijn werk, nu hij verklaarde dit bij een collega gemeld te hebben. Er werd hier echter niet verder op ingegaan. Verzoeker verwachtte een aanval op hem alleen op straat en heeft nooit stilgestaan bij de hypothese van een inval bij hem thuis. Hij had zijn vrouw wel op de hoogte gebracht van de mogelijkheid dat hij zou worden aangevallen en wat zij dan moest doen om te overleven als vrouw in Afghanistan. Het is in die zin dat zij op het ogenblik van de inval bij hen thuis haar man gerust kon stellen dat ze wist wat ze diende te doen, zodat hij kon weglopen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft niet voldaan aan zijn onderzoeksbevoegdheid gezien hij het relaas van verzoeker niet verder heeft uitgeklaard, zomaar stellingen heeft aangenomen die niet blijken te kloppen en, erger nog, verzoeker dingen in de mond legt die hij nooit heeft gezegd. Zo was er helemaal geen sprake van een voorafgaand akkoord dat verzoeker zou vluchten indien zij zouden invallen in zijn huis. Ook heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aan verzoeker gevraagd of hij nog dingen zelf wenste uit te klaren, maar enkel of hij nog andere zaken wou toevoegen. Deze vragen kunnen bezwaarlijk gelijkgesteld worden en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de plicht om duidelijk te zijn. Zo gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn oorspronkelijk ontwerp ervan uit dat men geen vrees zou mogen koesteren door het louter tonen van een brief aan een imam omdat uit informatie waarover hij beschikt blijkt dat veel imams banden hebben met de taliban. Hier werd een noot aan toegevoegd dat dit diende te worden geschrapt omdat men klaarblijkelijk de informatie niet kon voorleggen en men louter hypothetische veronderstellingen aan het maken was waarbij geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden. De imam was al jarenlang een goede vriend van verzoeker, maar hier werd niet naar gevraagd. De motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is foutief gezien hij stelt dat verzoeker op zijn werk voor de autoriteiten nooit iets gemeld heeft. Verzoeker heeft wel degelijk verklaard dat hij dit aan een collega gemeld heeft, maar hier werd niet verder op ingegaan. Met betrekking tot het zich melden tot de politie, houdt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw totaal geen rekening met de omstandigheden in het land van herkomst van verzoeker. Het is alom gekend dat er geen vertrouwen is in de politiediensten wanneer men geconfronteerd wordt met benaderingen van de taliban. Voor verzoeker is het onmogelijk de bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen. Zij zijn immers niet in staat zichzelf te beschermen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker en zijn afkomst uit Charasyab. Er wordt echter volledig ten onrechte geoordeeld dat verzoeker zich in de hoofdstad Kabul zou kunnen vestigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen negeert de algemene situatie op het vlak van mensenrechten voor asielzoekers die moeten terugkeren naar Kabul. In elk geval dienen altijd de individuele omstandigheden in rekening te worden gebracht. Dit is geenszins het geval geweest voor verzoeker, gezien verzoeker zijn gezin bijvoorbeeld niet in Kabul verblijft. Een beoordeling van de mensenrechtensituatie en de sociaaleconomische situatie in de desbetreffende regio op het moment van beoordeling is hierbij belangrijk. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dergelijke beoordeling zeker niet gemaakt. Men kan zich immers niet redelijkerwijze in Kabul vestigen gezien de uiterst precaire situatie daar. Op huidig moment kan de stad Kabul de toevloed geenszins aan en schrijnende situaties doen zich voor. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt geen rekening met deze actualiteit. Daarnaast diende verzoeker uitdrukkelijk

geconfronteerd te worden met het voorgestelde binnenlands vestigingsalternatief, hetgeen op geen enkel moment is gebeurd.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt zelf dat verzoeker een vaststaand risicoprofiel heeft en kan de noodzaak aan bescherming dus niet zomaar opzij schuiven. Verzoeker heeft door zijn niet betwiste profiel wel degelijk een reëel risico op ernstige schade. Dit geldt des te meer gezien verzoeker afkomstig is uit de regio Charasyab en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf heel duidelijk aangeeft dat deze regio niet vrij is van anti-regeringselementen. Op heden is de veiligheidssituatie in Kabul nog altijd alles behalve veilig te noemen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht het risico voor burgers in Kabul te ontkennen, door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden gevisieerd. Hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit zijn van de acties, zijn zij wel het slachtoffer ervan. Objectieve bronnen tonen aan dat het aantal slachtoffers onder de burgers nog steeds zeer hoog is en in de provincie Kabul komen veiligheidsincidenten gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen en moord bijna dagelijks voor. Tevens is het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. Ook al neemt de ernst van het gewapende conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is blind voor de realiteit. Tot slot wenst verzoeker erop te wijzen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmiddellijk is overgeschakeld naar het binnenlands vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul, zonder eerst de situatie te beoordelen in het district Charasyab. Het is nog steeds zo dat bepaalde districten in de provincie Kabul op zich in aanmerking komen voor subsidiare bescherming. Er werd echter geen enkele motivering opgemaakt ten aanzien van het district Charasyab.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: enkele uittreksels uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010 (stuk 3), rapporten van UNHCR (stukken 4 en 10), van de Danish immigration service (stuk 5), van IPS (stuk 6), van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 8 en 24), een rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (stuk 9), het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland (stuk 12), enkele persartikelen (stukken 7 en 11 en stukken 13 t.e.m. 23) en een dreigbrief (stuk 25).

Per brief van 14 maart 2013 bezorgt verzoeker de Raad het origineel van voormelde dreigbrief, een vertaling en een enveloppe.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst is het niet aannemelijk dat verzoeker, nadat hij een passagier zou hebben meegenomen die persoonlijke gegevens over hem kende en wou samenwerken met hem in het kader van de jihad (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8-9), geen voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen en twee dagen later op dezelfde plek als waar deze man was ingestapt iemand oppikte (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Ook is het niet aannemelijk dat verzoeker de man die hem eerder had proberen overtuigen om samen te werken pas opnieuw zou herkend hebben op het moment dat hij sprak en niet op het moment dat hij stopte om hem te laten instappen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Het feit dat een onverdachte man zei dat verder nog twee vrienden stonden en dat toen die twee vrienden instapten, bleek dat het die bewuste man was van de eerste keer, doet hier geen afbreuk aan.

Bovendien is het ongeloofwaardig dat verzoeker ook na dit incident, waarbij hij verklaarde dat hij bang was en zich veel zorgen maakt voor zijn familie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10), bleef doorwerken als taxichauffeur (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). De verklaring van verzoeker dat hij wel vroeger stopte en voor het donker naar huis ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12), doet hier overigens geen afbreuk aan, gezien verzoeker de man voor het eerst oppikte om 6u30 's ochtends (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8) en ook het tweede incident vond 's ochtends plaats gezien verzoeker stelt dat hij daarna doorreed naar zijn werk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat de taliban vooral 's nachts actief is, merkt de Raad op dat dit geen afdoende verklaring is, gezien zijn beweerde problemen met deze passagier telkens 's ochtends plaatsvonden. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij meestal rond zeven uur 's avonds stopte met werken als taxichauffeur (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Vervolgens stelt hij dat hij na het tweede incident niet meer doorwerkte na het donker en stelt hij dat het in die periode donker wordt rond zeven uur of kwart na zeven 's avonds (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). De Raad stelt aldus vast dat verzoeker geen voorzorgen nam en zijn gedrag amper of niet aanpaste, hetgeen in het licht van de door hem beweerde gebeurtenissen niet aannemelijk is. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het vervoeren van mensen in de Afghaanse samenleving heel gewoon is, stelt de Raad dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen.

Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker thuis bleef wonen, hoewel uit zijn verklaringen blijkt dat hij klaarblijkelijk rekening hield met een inval van de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12-13). In het bijzonder omdat verzoeker reeds op voorhand afspraken had gemaakt met zijn vrouw en zich bijgevolg bewust was van de nakende dreiging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Het zou immers logischer geweest zijn mocht verzoeker preventieve maatregelen getroffen hebben en onmiddellijk zijn ondergedoken bij zijn oom, waar hij bij de inval naartoe zou zijn gevluht en waar zijn familie momenteel verblijft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Overigens is het niet aannemelijk dat verzoeker erop vertrouwde dat de taliban bij een inval enkel naar hem zouden zoeken en zijn vrouw en kinderen met rust zouden laten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13), gezien hij stelt dat hij zich zorgen maakte om zijn familie en dat zijn familie in gevaar was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij enkel een aanval op hem alleen verwachtte op straat en nooit had stilgestaan bij de hypothese van een inval bij hem thuis, stelt de Raad dat dit een loutere *post factum* bewering is, die geen steun vindt in zijn eerder afgelegde verklaringen. Zo stelde hij onder meer: *"Het was 's nachts en op voorhand was ik al bedreigd dat ik als ik niet inging op voorstellen, ik speelde met mijn eigen leven en met dat van mijn familie. Ze kwamen aan de deur kloppen en ik wist dat zij diegenen waren dat mij kwamen vermoorden"* (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12), *"Nee, deur werd niet geopend omdat ik wist dat ze achter mij zaten. Ik had het mijn vrouw verteld (...)"* (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13) en *"Zij was zich bewust van de situatie en ik ben naar buiten gevluht"* (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Uit deze verklaringen kan wel degelijk worden afgeleid dat verzoeker niet alleen een aanval op zichzelf verwachtte, maar ook op zijn familie en voorbereid was op een inval in huis, nu hij zijn vrouw had ingelicht en zij zich bewust was van de situatie toen er aan de deur geklopt werd.

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker geen enkele officiële instantie op de hoogte heeft gebracht van zijn problemen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9-10) en geen aangifte heeft gedaan bij de politie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Ook dit is niet aannemelijk gezien verzoeker zelf werkzaam was bij het Ministerie van Defensie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij wel degelijk verklaarde dat hij aan een collega heeft gemeld wat er gebeurd was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11), stelt de Raad dat dit bezwaarlijk kan worden aanzien als een officiële aangifte. Overigens stelde verzoeker in het gehoor expliciet geen enkele officiële instantie te hebben verwittigd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Waar verzoeker citeert uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland (stuk 12) teneinde

aan te tonen dat er geen vertrouwen is in de politiediensten verschoont noch verklaart verzoeker zijn handelswijze.

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bijgevolg kan aan de door verzoeker neergelegde dreigbrief geen bewijswaarde verleend worden.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat hij een risicoprofiel bezit doordat hij werkzaam is op het Ministerie van Defensie, wijst de Raad erop dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vervolgingsrelaas en vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Ongeacht of verzoekers profiel als werknemer bij het Ministerie van Defensie waarachtig is, wijst de Raad erop dat dit niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers dient vastgesteld te worden dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk worden gemaakt en hij nooit heeft aangegeven een reëel risico te lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Kabul omwille van het enkele feit dat hij voor het Ministerie van Defensie werkte.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Wat betreft de documentatie die verzoeker aanbrengt omtrent het intern vluchtalternatief (stukken 3 tot en met 7) erkent de Raad dat de sociaal-economische situatie voor teruggekeerde vluchtelingen in Kabul precair is. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Verzoeker is immers een volwassen man, heeft gestudeerd, spreekt Dari, Pashtou en Engels en heeft jarenlang in Kabul gewerkt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2, 3, 4 en 6). Verzoeker beschikt dus over veel werkervaring die hem kan helpen om in Kabul een job te vinden. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurige geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende

asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict” van 15 juni 2012 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse” van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een ‘solide verbetering’ vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE’s in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamijan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op ‘high profile’ doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE’s in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Dat in een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 24) verwezen wordt naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij personen uit bepaalde districten van de provincie Kabul subsidiaire bescherming krijgen, is gelet op het voorgaande niet relevant.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn. De stukken 9, 10, 11, 13 en 17 bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en zijn aldus niet bij machte om afbreuk te doen aan voormelde concrete informatie omtrent de hoofdstad Kabul. Met de verwijzing naar een aantal incidenten in Kabul en de gebeurtenissen aldaar zoals blijkt uit de overige stukken die verzoeker neerlegt, toont hij ook niet aan dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van die aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen, doch hieruit blijkt geen situatie van “open combat”, noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De door verzoeker aangehaalde informatie sluit overigens volledig aan bij voormelde informatie, waaruit blijkt dat aanslagen in Kabul hoofdzakelijk gericht zijn tegen ‘high profile’ doelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen alsook tegen Afghaanse en internationale troepen en dat de meeste aanslagen plaatsvinden in bepaalde zones, onder meer politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades en de vlaktes rond de luchthaven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF